

คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิด (ประจำวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

**ความรับผิดของหน่วยงานของรัฐผู้ว่าจ้าง กรณีเอกชนผู้รับจ้างก่อให้เกิดความเสียหาย
ต่อบุคคลภายนอก**

สัญญาจ้างทำของนั้น ผู้รับจ้างมีหน้าที่จะต้องส่งมอบผลสำเร็จแห่งการทำงานที่จ้างให้แก่ผู้ว่าจ้าง ผู้ว่าจ้างไม่มีสิทธิที่จะออกคำสั่งบังคับบัญชาผู้รับจ้างดังนายจ้างลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน ผู้ว่าจ้างไม่มีสิทธิควบคุมวิธีการทำงาน จึงถือว่างานนั้นเป็นงานของผู้รับจ้างเอง โดยหลัก ผู้ว่าจ้างทำของจึงไม่ต้องรับผิดในความเสียหายที่ผู้รับจ้างก่อขึ้นแก่บุคคลภายนอกในระหว่างการทำงานที่ว่าจ้างตามนัยมาตรา ๔๒๘^๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะเป็นผลมาจากการกระทำของผู้รับจ้าง เว้นแต่ผู้ว่าจ้างเองจะได้กระทำความผิดทางละเมิดเองในการว่าจ้าง ผู้ว่าจ้างจึงจะต้องรับผิดในผลที่เกิดขึ้น^๒

ความหมายของความว่า “ผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ผิด” ตามมาตรา ๔๒๘ นั้น หมายความว่า ผู้ว่าจ้างเป็นผู้กระทำความผิดตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๔๒๐ นั่นเอง^๓ ความผิดของผู้ว่าจ้างตามที่กฎหมายกำหนดไว้มี ๓ กรณี คือ

- ๑) ความผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำ
- ๒) ความผิดในคำสั่งที่ตนให้ไว้
- ๓) ความผิดในการเลือกหาผู้รับจ้าง

สำหรับในเรื่องความรับผิดทางละเมิดนี้ มีประเด็นปัญหาที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือ กรณีหน่วยงานของรัฐได้ทำสัญญาว่าจ้างเอกชนให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นจ้างขุดลอกคลอง หรือปรับปรุงถนนหนทาง ก่อสร้างถนน หรือบำรุงรักษาหรือซ่อมประปา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กฎหมายให้อำนาจในแต่ละหน่วยงานเพื่อจัดทำบริการสาธารณะอันเป็นประโยชน์ของประชาชน หากเอกชนผู้รับจ้างไปทำความเสียหายแก่บุคคลภายนอก ผู้เสียหายจะฟ้องหน่วยงานทางปกครองผู้ว่าจ้างให้ชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำดังกล่าวได้หรือไม่ เพียงใด ผลการศึกษาพบว่า ศาลปกครองสูงสุดมีแนวโน้มที่จะรับคำฟ้องไว้พิจารณา ดังตัวอย่างคำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุดต่อไปนี้

- กรณีผู้รับจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี (องค์การบริหารส่วนตำบลคลองน้อย) กระทำการตามสัญญาจ้างให้ขุดคูส่งน้ำและถมถนน โดยนำรถแบคโฮขุดดินและถมถนนรูก้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีจนได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีแจ้งให้นายอำเภอตรวจสอบการดำเนินการดังกล่าว แต่ไม่ได้รับการแก้ไขหรือบรรเทาความเสียหาย จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดให้ที่ดินซึ่งถูกรูก้ำกลับคืนสู่สภาพเดิม รับผิดชดเชยค่าใช้จ่ายในการรังวัด ปักหมุดเพื่อแสดงแนวเขตที่ดิน และชดเชยเงินเป็นค่าใช้จ่าย

^๑ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๔๒๘ ผู้ว่าจ้างทำของไม่ต้องรับผิดเพื่อความเสียหายอันผู้รับจ้างได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอกในระหว่างการทำงานที่ว่าจ้าง เว้นแต่ผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำ หรือในคำสั่งที่ตนให้ไว้ หรือในการเลือกหาผู้รับจ้าง

^๒ ไพจิตร บุญญพันธ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด, แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ ๙ (นิติบรรณการ : ๒๕๔๔), หน้า ๙๐.

^๓ เพิ่งอ้าง หน้า ๙๒.

ที่ผู้ฟ้องคดีสำรองจ่ายไป ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การขุดคูส่งน้ำและถมถนนของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นส่วนหนึ่งของการจัดให้มีทางน้ำและทางบกตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งเมื่อพิจารณาลักษณะงานในสัญญาจ้างแล้วจะเห็นว่าเป็นการกำหนดแนวและขุดคูส่งน้ำขึ้นมาใหม่ อีกทั้งในข้อ ๑๓ ของสัญญาที่ปรากฏว่าผู้ว่าจ้างมีอำนาจที่จะตรวจสอบและควบคุมงานเพื่อให้เป็นไปตามเอกสารสัญญาและมีอำนาจที่จะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมหรือตัดทอนงาน ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะทำสัญญากับเอกชนผู้รับจ้างก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดียังคงอำนาจสั่งการและกำกับดูแลการดำเนินการขุดคูส่งน้ำและถมถนนดังกล่าวไว้ กรณีจึงถือได้ว่า **ผู้ถูกฟ้องคดีใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายดำเนินการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบกโดยการขุดคูส่งน้ำและถมถนน โดยมอบหมายให้เอกชนผู้รับจ้างเป็นผู้ดำเนินการแทน จึงเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายขององค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ และมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลฯ** เมื่อการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ **(คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๗๑/๒๕๔๕ (ประชุมใหญ่))**

- กรณีผู้ถูกฟ้องคดี (องค์การบริหารส่วนตำบลพระปรางค์) กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี โดยว่าจ้างเอกชนเข้าไปขุดคลองและถมดินเพื่อทำเป็นถนนในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีปรับพื้นที่ดินให้อยู่ในสภาพเดิม หรือให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า โดยที่มาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ และมาตรา ๖๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก การที่ผู้ถูกฟ้องคดีว่าจ้างเอกชนทำถนนอันเป็นการจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค จึงถือเป็นสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ การกระทำของเอกชนดังกล่าว จึงเป็นการใช้อำนาจทางปกครองหรือดำเนินกิจการทางปกครองแทนผู้ถูกฟ้องคดี ดังนั้น การเข้าไปขุดดินและถมดินเพื่อทำถนนในที่ดินของผู้ฟ้องคดี อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ **(คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๓๘๒/๒๕๔๕)**

- กรณีเอกชนผู้รับจ้าง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ก่อสร้างทางหลวงสายกระบี่ - ขนอม โดยการควบคุมดูแลของแขวงทางหลวงสุราษฎร์ธานี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) เป็นเหตุให้บ้านของผู้ฟ้องคดีเกิดรอยร้าวทั้งหลังจากแรงสั่นสะเทือนของเครื่องจักร และท่อระบายน้ำจากสวนของผู้ฟ้องคดีถูกฝังกลบระบายน้ำไม่ได้ ทำให้น้ำท่วมขังสวนและต้นไม้ ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าไม่สามารถช่วยเหลือได้เพราะไม่อยู่ในเขตทางหลวง จึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าเสียหายและแก้ไขท่อระบายน้ำ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุม การปรับปรุงและรักษาทางหลวง ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ทั่วไปตามมาตรา ๖ (๓๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ การดำเนินการต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจมิได้ทั้งกรณีที่จำเป็นต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายและไม่จำเป็นต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมาย สำหรับงานก่อสร้างทางหลวงแผ่นดินซึ่งถือว่าเป็น “งานทาง” นั้น พระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของกรมทางหลวงไว้เป็นการเฉพาะตามมาตรา ๔ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ จึงถือได้ว่างานก่อสร้างทางหลวงแผ่นดินเป็นการดำเนินการที่จำเป็นต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายโดยเฉพาะ

แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการก่อสร้างแทนก็ตาม กรณีก็ยังถือว่างานก่อสร้างดังกล่าวเป็นการดำเนินการของกรมทางหลวง ดังนั้น เมื่อการก่อสร้างทางหลวงก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี จึงถือได้ว่าความเสียหายดังกล่าวเป็นผลโดยตรงจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีจึงเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๕๙/๒๕๔๖ (ประชุมใหญ่))

ตัวอย่างคดีวินิจัยในเนื้อหาเกี่ยวกับความรับผิดของหน่วยงานของรัฐผู้ว่าจ้าง

ผู้รับจ้างปรับปรุงขยายผิวจราจรรुक้าเข้าไปในที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพื้นที่เป็นแนวถอยร่นของอาคารอันเป็นไปตามแบบรายการก่อสร้างที่หน่วยงานของรัฐผู้ว่าจ้างกำหนด หน่วยงานของรัฐผู้ว่าจ้างต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ว่าจ้างเป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำ

กรณีผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เทศบาลอุบลราชธานี (ผู้ถูกฟ้องคดี) ดำเนินโครงการสร้างปรับปรุงขยายผิวจราจรในพื้นที่รับผิดชอบรुक้าเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดี จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีระงับการขยายผิวจราจรโดยรื้อทางเท้าและตัดหรือย้ายต้นไม้บนทางเท้า และจัดทำทางเท้าและปลูกต้นไม้บนทางเท้าให้อยู่ในสภาพเดิม กับให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครองที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของผู้ถูกฟ้องคดีหลายประการ โดยเฉพาะอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ซึ่งรวมถึงมีหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษาทางเท้าที่เป็นส่วนหนึ่งของทางสาธารณะด้วย ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า ผู้รับจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีได้ขยายผิวจราจรรुक้าเข้าไปในที่ดินตามโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่เป็นแนวถอยร่นของอาคารตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ทำให้ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดตามนัยมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และโดยที่สัญญาจ้างกำหนดให้ผู้รับจ้างจะต้องก่อสร้างขยายผิวจราจรตามแบบรายการก่อสร้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดไว้ทุกประการและอยู่ภายใต้การควบคุมงานของผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้ว่าจ้างเป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดในความเสียหายที่ผู้รับจ้างได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องตามมาตรา ๔๒๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๕๒ - ๕๔/๒๕๕๓)

เมื่อการดำเนินการขุดลอกคลองของผู้รับจ้างอยู่ภายใต้การควบคุมและดำเนินการตามที่หน่วยงานของรัฐกำหนดไว้ทุกประการ หน่วยงานของรัฐในฐานะผู้ว่าจ้างจึงเป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำที่เป็นเหตุละเมิดต่อผู้เสียหาย ซึ่งต้องรับผิดในความเสียหายที่ผู้รับจ้างได้ก่อขึ้นแก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๔๒๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

กรณีเทศบาลนครปากเกร็ด (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้ว่าจ้างให้เอกชนทำการขุดลอกคลองสาธารณะประโยชน์ในเขตดูแลรับผิดชอบของตน ซึ่งตั้งอยู่ด้านทิศใต้ของบ้านและที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยการขุดลอกคลองดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน ต่อมา กำแพงรั้วอิฐบล็อกของผู้ฟ้องคดีได้ทรุดและพังลงอันเนื่องมาจากการขุดลอกคลองของผู้รับเหมาที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ว่าจ้าง ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแก้ไขและรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ความเสียหายมิได้เกิด

จากการขุดลอกคลอง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยมาตรา ๕๖ (๑) ประกอบกับมาตรา ๕๓ (๑) และมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ กำหนดให้เทศบาลนครมีหน้าที่ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ ... และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ให้เทศบาลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองดังนี้ ... (๒) การจัดให้มีและบำรุงทางบกทางน้ำและทางระบายน้ำ ... ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นหน่วยงานทางปกครองที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้รับจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีได้ขุดลอกดินและเศษวัชพืชต่างๆ จนติดแนวรั้วของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ได้เว้นดินริมตลิ่งไว้ข้างละ ๑ เมตร การขุดลอกคลองของผู้รับจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของนายช่างโยธา ๖ และช่างโยธา ๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ในลักษณะดังกล่าวจึงฟังได้ว่าเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะของผู้ควบคุมงานจักต้องมีความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ และอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้แต่หาได้ใช้เพียงพอไม่ กล่าวคือ จะต้องควบคุมให้ผู้รับจ้างขุดลอกดินแนวริมคลองห่างจากตลิ่งโดยให้มีแนวดินเพียงพอที่จะใช้ค้ำยันรั้วของผู้ฟ้องคดีได้ การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานปล่อยให้ผู้รับจ้างขุดดินแนวริมคลองออกไปจนไม่มีดินเหลือเพียงพอที่จะค้ำยันให้แนวรั้วยังคงตั้งอยู่ได้จึงเป็นการประมาทเลินเล่อ เมื่อการกระทำดังกล่าวทำให้ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และโดยที่สัญญาจ้าง ข้อ ๑๓ กำหนดให้ผู้ว่าจ้างมีอำนาจที่จะตรวจสอบและควบคุมงานเพื่อให้เป็นไปตามเอกสารสัญญา และมีอำนาจที่จะสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม หรือตัดทอนตามสัญญานี้ หากผู้รับจ้างขัดขืนไม่ปฏิบัติตาม กรรมการตรวจการจ้าง ผู้ควบคุมงาน หรือบริษัทที่ปรึกษามีอำนาจที่จะสั่งให้หยุดกิจการนั้นชั่วคราวได้ การดำเนินการของผู้รับจ้างจึงอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ถูกฟ้องคดี และจะต้องดำเนินการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดไว้ทุกประการ กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้ว่าจ้างเป็นผู้ผิดในส่วนการงานที่สั่งให้ทำ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่ผู้รับจ้างได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๒๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ ๓๐๘/๒๕๕๓)

วันวิสาข์ เนียมมณี ผู้สรุป
 วิริยะ วัฒนสุชาติ ผู้ตรวจ